TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2016. gada 15. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Informācijas sabiedrība — Pakalpojumu brīva aprite — Profesionāls bezvadu lokālais tīkls (WLAN) — Nodošana brīvā sabiedrības rīcībā — Starpnieku pakalpojumu sniedzēju atbildība — Vienkārša pārraidīšana — Direktīva 2000/31/EK — 12. pants — Atbildības ierobežošana — Nezināms šī tīkla lietotājs — Aizsargāta darba tiesību īpašnieka tiesību pārkāpums — Tīkla nodrošināšanas pienākums — Komersanta civiltiesiskā atbildība

Lieta C-484/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Landgericht München I* (Minhenes 1. apgabaltiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 18. septembrī un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 3. novembrī, tiesvedībā

Tobias Mc Fadden

pret

Sony Music Entertainment Germany GmbH .

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*], K. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents), M. Safjans [*M. Safjan*] un M. Vilars [*M. Vilaras*],

ģenerāladvokāts M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs V. Turē [*V. Tourrès*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 9. decembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Tobias Mc Fadden* vārdā – *A. Hufschmid* un *C. Fritz*, *Rechtsanwälte*,

— *Sony Music Entertainment Germany Gmb*H vārdā – *B. Frommer*, *R. Bisle*, *M. Hügel*, *Rechtsanwälte*,

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā – *K.-Ph. Wojcik* un *F. Wilman*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 16. marta tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 8. jūnija Direktīvas 2000/31/EK par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību; OV 2000, L 178, 1. lpp.) 12. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Tobias Mc Fadden* un *Sony Music Entertainment Germany GmbH* (turpmāk tekstā – "*Sony Music*") par pirmā iespējamu atbildību par to, ka trešā persona ir izmantojusi *T. Mc Fadden* pārvaldīto vietējo bezvadu tīklu (*Wireless local area network* (*WLAN*)), lai tajā bez atļaujas sabiedrības rīcībā nodotu *Sony Music* izgatavotu fonogrammu.

Tiesiskais regulējums

Savienības tiesības

Direktīva 98/34

3 Eiropas Parlaments un Padome 1998. gada 22. jūnijā pieņēma Direktīvu 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā (OV 1998, L 204, 37. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 20. jūlija Direktīvu 98/48/EK (OV 1998, L 217, 18. lpp.; turpmāk tekstā – "Direktīva 98/34").

4 Direktīvas 98/48 2. un 19. apsvērumā ir paredzēts:

"(2) tā kā plašs pakalpojumu loks [EK] Līguma 59. un 60. panta [tagad – LESD 46. un 57. pants] nozīmē gūs labumu no iespējām, ko piedāvā Informācijas sabiedrība no attāluma, elektroniski un pēc individuāla pieprasījuma saņemt pakalpojumus;

[..]

(19) tā kā saskaņā ar [EK] Līguma 60. pantu [tagad – LESD 57. pants], kā to tiesu praksē interpretējusi Tiesa, "pakalpojumi" ir tie pakalpojumi, kurus parasti sniedz par atlīdzību; tā kā šī īpašība iztrūkst gadījumos, kad valsts veic pasākumus bez ekonomiskiem apsvērumiem tās pienākumu kontekstā sociālajā, kultūras, izglītības un tieslietu sfērā [..]."

5 Direktīvas 98/34 1. pantā ir noteikts:

"Šajā direktīvā piemēro šādus terminus:

[..]

2) "pakalpojums" – jebkāds Informācijas sabiedrības pakalpojums, tas ir, jebkāds pakalpojums, ko parasti sniedz par atlīdzību no attāluma, ar elektroniskiem līdzekļiem un pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma.

[..]"

Direktīva 2000/31

6 Direktīvas 2000/31 preambulas 18., 41., 42. un 50. apsvērums ir izteikti šādā redakcijā:

"(18) Informācijas sabiedrības pakalpojumi ietver plašu tiešsaistē notiekošu ekonomisko darbību spektru; [..] informācijas sabiedrības pakalpojumi nav ierobežoti līdz pakalpojumiem, kas rada iespēju tiešsaistē slēgt līgumus, bet ietver arī pakalpojumus, ciktāl tie ir saimnieciska darbība, par kuriem saņēmēji nemaksā, piemēram, pakalpojumi, kas piedāvā tiešsaistes informāciju vai komerciņojumus, vai pakalpojumi, kas piedāvā instrumentus informācijas meklēšanai, piekļūšanai un ieguvei; informācijas sabiedrības pakalpojumi arī iekļauj pakalpojumus, [..] piedāvājot pieeju sakaru tīklam [..].

[..]

(41) Šī direktīva rada līdzsvaru starp dažādām interesēm un izveido principus, uz kuriem var balstīt nozares līgumus un standartus.

(42) Izņēmumi no šīs direktīvas radītajām saistībām attiecas vienīgi uz gadījumiem, kad informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēju darbība ir ierobežota līdz darbības tehniskajam procesam un pieejas sniegšanai komunikāciju tīklam, pa kuru trešo personu informācija tiek pārraidīta vai uz laiku uzglabāta ar nolūku vienīgi padarīt pārraidīšanu efektīvāku; šīs darbības ir tikai tehniskas, automātiskas un pasīvas, kas netieši norāda, ka informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem nav nedz zināšanu, nedz kontroles pār informāciju, ko pārraida vai uzglabā.

[..]

(50) Ir svarīgi, ka ierosinātā direktīva par autortiesību un blakustiesību noteiktu aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā un šī direktīva stājas spēkā līdzīgā laikā ar nolūku izveidot skaidras noteikumu pamatnostādnes attiecībā uz jautājumu par starpnieku pienākumiem saistībā ar autortiesību un blakustiesību pārkāpumiem Kopienas līmenī."

7 Šīs direktīvas 2. pantā "Definīcijas" ir noteikts:

"Šajā direktīvā:

a) "informācijas sabiedrības pakalpojumi": pakalpojumi tādā nozīmē, kā noteikts 1. panta 2. punktā Direktīvā [98/34];

b) "pakalpojumu sniedzējs": jebkura fiziska vai juridiska persona, kas sniedz informācijas sabiedrības pakalpojumu;

[..]."

8 Minētās direktīvas II nodaļas 4. iedaļa "Starpnieku pakalpojumu sniedzēju saistības" ietver 12.–15. pantu.

9 Šīs pašas direktīvas 12. pantā "Vienkāršā līnija (*mere conduit*)" ir noteikts:

"1. Ja tiek piedāvāts informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas pārraides komunikāciju tīklā vai piekļuves nodrošināšanas komunikāciju tīklam, dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojuma sniedzējs nav atbildīgs par pārraidīto informāciju, ar noteikumu, ka pakalpojuma sniedzējs:

a) neierosina pārraidi;

b) neizvēlas pārraidītās informācijas saņēmēju;

c) neizvēlas vai nepārveido informāciju, kas iekļauta datu pārraidē.

[..]

3. Šis pants neietekmē tiesas vai administratīvās iestādes tiesības saskaņā ar dalībvalstu juridisko sistēmu pieprasīt pakalpojuma sniedzējam likvidēt vai novērst likuma pārkāpumu."

10 Direktīvas 2000/31 13. panta "Superātrā līnija (*caching*)" 1. punktā ir noteikts:

"1. Ja tiek piedāvāts informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas pārraidīšanas komunikāciju tīklā, dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojuma sniedzējs nav atbildīgs par automātisku, starpniecisku un īslaicīgu šīs informācijas uzglabāšanu, kas veikta vienīgi nolūkā padarīt efektīvāku tālāku informācijas pārraidīšanu citiem pakalpojuma saņēmējiem pēc to pieprasījuma, ar noteikumu, ka:

a) pakalpojuma sniedzējs nepārveido informāciju;

b) pakalpojuma sniedzējs atbilst noteikumiem par pieeju informācijai;

c) pakalpojuma sniedzējs atbilst noteikumiem attiecībā uz informācijas atjaunināšanu, ko veic tādā veidā, kurš ir plaši atzīts un izmantots šajā nozarē;

d) pakalpojuma sniedzējs neiejaucas likumīgā tehnoloģijas izmantošanā, kas plaši atzīta un izmantota šajā nozarē, lai iegūtu datus par informācijas izmantošanu;

e) pakalpojuma sniedzējs darbojas ātri, lai likvidētu informāciju vai liegtu pieeju informācijai, ko tas glabājis, pēc ziņu iegūšanas, ka šī informācija sākotnējā pārraidīšanas avotā ir izņemta no tīkla vai pieeja tai ir liegta, vai tiesa vai administratīvā iestāde ir pieprasījusi izņemt šādu informāciju vai liegt tai pieeju."

11 Šīs direktīvas 14. pantā "Glabāšana" ir paredzēts:

"1. Ja tiek piedāvāts informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas, dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojuma sniedzējs nav atbildīgs par informāciju, kas glabāta pēc pakalpojuma saņēmēja pieprasījuma ar noteikumu, ka:

a) pakalpojuma sniedzējam nav faktisku zināšanu par nelikumīgu darbību vai informāciju un, attiecībā uz prasībām par bojājumiem, tas nezina par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelegālu darbību vai informāciju;

vai

b) pakalpojuma sniedzējs pēc šādu ziņu iegūšanas rīkojas ātri, lai izņemtu šādu informāciju vai liegt tai pieeju.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro, ja pakalpojuma saņēmējs rīkojas saskaņā ar pakalpojuma sniedzēja pilnvaru un kontroli.

3. Šis pants neietekmē tiesas vai administratīvās iestādes tiesības saskaņā ar dalībvalstu juridisko sistēmu pieprasīt pakalpojuma sniedzējam izbeigt vai novērst likuma pārkāpumu, kā arī neietekmē dalībvalstu tiesības izveidot procedūras, kas regulē informācijas izņemšanu vai pieejas liegšanu tai."

12 Minētās direktīvas 15. panta 1. punktā "Vispārēju pārraudzīšanas saistību neesamība" ir noteikts:

"Dalībvalstis neuzliek vispārējas saistības pakalpojuma sniedzējiem, piedāvājot 12., 13. un 14. pantā minētos pakalpojumus, pārraudzīt informāciju, ko tie pārraida vai uzglabā, kā arī neuzliek pienākumu aktīvi meklēt faktus un apstākļus, kas norāda uz nelegālu darbību."

Direktīva 2001/29/EK

13 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV 2001, L 167, 10. lpp.) preambulas 16. apsvērumā ir noteikts:

"Atbildība par darbību tīkla vidē attiecas ne tikai uz autortiesībām un blakustiesībām, bet arī uz citām jomām, piemēram, uz goda aizskārumu, maldinošu reklāmu vai preču zīmju izmantošanas pārkāpumiem, un horizontāli ir aplūkota [Direktīvā 2000/31], ar ko precizē un saskaņo dažādus juridiskus jautājumus, kuri saistīti ar informācijas sabiedrības pakalpojumiem, to skaitā ar elektronisko tirdzniecību. Šī direktīva būtu jāīsteno līdzīgā termiņā kā Direktīva par elektronisko tirdzniecību, jo minētā direktīva paredz saskaņotu principu un noteikumu sistēmu, kas *inter alia* attiecas uz šīs direktīvas nozīmīgām daļām. Šī direktīva neskar noteikumus, kas minētajā direktīvā attiecas uz atbildību."

Direktīva 2004/48/EK

14 Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu (OV 2004, L 157, 45. lpp., un labojums – OV 2004, L 195, 16. lpp.) 2. pantā "Piemērošanas joma" ir noteikts:

"[..]

3. Šī direktīva neattiecas uz:

a) [..] Direktīvu [2000/31] kopumā un jo īpaši [tās] 12.–15. pantu;

[..]."

Vācijas tiesības

15 Ar 2007. gada 26. februāra *Telemediengesetz* (Telekomunikāciju likums; *BGBl.* I, 179. lpp.), kurā pēdējie grozījumi izdarīti ar 2010. gada 31. marta likumu (*BGBl.* I, 692. lpp.; turpmāk tekstā – "Telekomunikāciju likums"), 7.–10. pantu valsts tiesībās ir transponēts Direktīvas 2000/31 12.–15. pants.

16 Telekomunikāciju likuma 7. pants ir izteikts šādā redakcijā:

"(1) Saskaņā ar vispārējiem likumiem pakalpojumu sniedzēji atbild par savu informāciju, kuru tie nodod izmantošanai.

(2) Pakalpojumu sniedzējiem 8.–10. panta izpratnē nav pienākuma uzraudzīt informāciju, kuru tie nodod vai uzkrāj, nedz aktīvi izmeklēt faktus vai apstākļus, kas saistīti ar nelikumīgām darbībām. Vispārējos likumos noteiktos pienākumus izņemt informāciju vai padarīt to izmantošanu par neiespējamu neietekmē pakalpojumu sniedzēja atbildības neesamība saskaņā ar 8.–10. pantu. [..]"

17 Telekomunikāciju likuma 8. panta 1. punktā ir noteikts:

"Pakalpojumu sniedzēji neatbild par informāciju, kuru tie pārraida telekomunikāciju tīklā vai kurai tie sniedz piekļuvi izmantošanai, ja vien tie:

1. neierosina pārraidi;

2. neizvēlas pārraides saņēmēju, un

3. nedz izvēlas, nedz pārveido pārraidīto informāciju.

Pirmais teikums nav piemērojams, ja pakalpojumu sniedzējs tīši sadarbojas ar kādu no tā pakalpojumu saņēmējiem, lai veiktu nelikumīgas darbības."

18 1965. gada 9. septembra *Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Urheberrechtsgesetz)* (Likums par autortiesībām un blakustiesībām; *BGBl.* I, 1273. lpp.)), kurā pēdējie grozījumi izdarīti ar 2013. gada 1. oktobra likumu (*BGBl.* I, 3728. lpp.; turpmāk tekstā – "Likums par autortiesībām un blakustiesībām"), 97. pantā ir noteikts:

"(1) Ja ir prettiesiski pārkāptas autortiesības vai citas ar šo likumu aizsargātas tiesības, cietusī puse var celt prasību par aizskāruma novēršanu, bet, pastāvot atkārtota pārkāpuma izdarīšanas riskam, – prasību par atturēšanos no darbības. Pieprasīt atturēties no darbības var arī tad, ja pastāv pārkāpuma pirmreizējas izdarīšanas risks.

(2) Personai, kas darbību veikusi tīši vai aiz neuzmanības, ir jāatlīdzina cietušajai pusei radies kaitējums. [..]"

19 Likuma par autortiesībām un blakustiesībām 97.a pantā ir noteikts:

"(1) Pirms tiesvedības ierosināšanas par atturēšanos no darbības cietušajai pusei ir jābrīdina pārkāpuma izdarītājs un jādod tam iespēja izbeigt strīdu, uzņemoties ar atbilstošu sodu nodrošinātu pienākumu atturēties no darbības.

[..]

(3) Ja brīdinājums ir pamatots [..], var prasīt nepieciešamo izdevumu atlīdzināšanu. [..]"

Valsts judikatūra saistībā ar informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēju netiešo atbildību ("Störerhaftung")

20 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka Vācijas tiesībās personai var rasties atbildība par autortiesību vai blakustiesību pārkāpumu, kuru tā ir izdarījusi pati tieši (*Täterhaftung*) vai netieši (*Störerhaftung*). Likuma par autortiesībām un blakustiesībām 97. pantu Vācijas tiesas interpretē tādējādi, ka pārkāpuma gadījumā atbildība var iestāties personai, kas, lai gan nav pārkāpuma izdarītājs vai līdzdalībnieks, to tīši veicina (*Störer*).

21 Šajā ziņā *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa, Vācija) 2010. gada 12. maija spriedumā *Sommer unseres Lebens* (I ZR 121/08) nosprieda, ka privātpersona, kas izmanto *Wi-Fi* tīklu ar piekļuvi internetam, ja tā nav nodrošinājusi savu tīklu ar paroli, tādējādi trešajai personai ļaujot pārkāpt autortiesības vai blakustiesības, var tikt uzskatīta par *Störer*. Saskaņā ar šo spriedumu šādam tīkla izmantotājam ir lietderīgi veikt drošības pastiprināšanas pasākumus, piemēram, ieviest identifikācijas sistēmu, izmantojot paroli.

Pamatlietas fakti un prejudiciālie jautājumi

22 *T. Mc Fadden* vada uzņēmumu, kas piedāvā gaismas un skaņu iekārtu pārdošanu vai iznomāšanu.

23 Viņš pārvalda vietējo bezvadu tīklu, sava uzņēmuma apkārtnē piedāvājot bezmaksas anonīmu piekļuvi internetam. Lai sniegtu šādu piekļuvi internetam, *T. Mc Fadden* izmanto kāda telekomunikāciju uzņēmuma pakalpojumus. Piekļuve šim tīklam apzināti netika aizsargāta, lai piesaistītu blakus esošo uzņēmumu klientu, garāmgājēju un kaimiņu uzmanību viņa sabiedrībai.

24 Aptuveni 2010. gada 4. septembrī *T. Mc Fadden* nomainīja sava tīkla nosaukumu no "mcfadden.de" uz "freiheitstattangst.de", atsaucoties uz kustību par personas datu aizsardzību un pret pārmērīgu valsts uzraudzību.

25 Tajā pašā laikā, izmantojot *T. Mc Fadden* pārvaldīto vietējo bezvadu tīklu, sabiedrības rīcībā bez tiesību īpašnieku atļaujas internetā tika nodots muzikāls skaņdarbs. *T. Mc Fadden* apgalvo, ka nav izdarījis apgalvoto pārkāpumu, bet viņš nevar izslēgt, ka to nav izdarījis kāds no viņa tīkla izmantotājiem.

26 Šī skaņdarba fonogrammas producents ir *Sony Music*.

27 Ar 2010. gada 29. oktobra vēstuli *Sony Music* brīdināja *T. Mc Fadden* ievērot tās tiesības uz minēto fonogrammu.

28 Pēc šā brīdinājuma *T. Mc Fadden* iesniedzējtiesā iesniedza prasību par negatīvu atzinumu (*negative Feststellungsklage*). Atbildot, *Sony Music* iesniedza vairākas pretprasības, pieprasot *T. Mc Fadden*, pirmkārt, atlīdzināt zaudējumus saistībā ar tā tiešo atbildību par tiesību uz minēto fonogrammu pārkāpšanu, otrkārt, pārtraukt tās tiesību pārkāpumu, pretējā gadījumā piemērojot sodu, treškārt, atlīdzināt tās brīdinājuma izmaksas un tiesāšanās izdevumus.

29 Ar 2014. gada 16. janvāra spriedumu, kas attiecībā uz *T. Mc Fadden* tika pieņemts aizmuguriski, iesniedzējtiesa noraidīja viņa prasību un apmierināja divas *Sony Music* pretprasības.

30 *T. Mc Fadden* cēla iebildumus par šo spriedumu, apgalvojot, ka atbilstīgi Vācijas tiesību normām, ar kurām transponē Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punktu, viņam nav atbildības.

31 Šajā iebildumu procesā *Sony Music* vispirms lūdza apstiprināt minēto spriedumu un, pakārtoti, gadījumā, ja iesniedzējtiesai nebūtu jāatzīst *T. Mc Fadden* tiešā atbildība, piespriest viņam atlīdzināt zaudējumus, pamatojoties uz Vācijas judikatūru saistībā ar vietējā bezvadu tīkla pārvaldītāju netiešo atbildību (*Störerhaftung*), jo viņš nav veicis pasākumus sava vietējā bezvadu tīkla aizsardzībai un tādējādi ir ļāvis trešajām personām pārkāpt *Sony Music* tiesības.

32 Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedzējtiesa norāda, ka tā sliecas domāt, ka *Sony Music* tiesības nav pārkāpis *T. Mc Fadden* personīgi, bet gan to ir izdarījis kāds nezināms viņa vietējā bezvadu tīkla lietotājs. Tomēr tā uzskata, ka *T. Mc Fadden* ir netieša atbildība (*Störerhaftung*), jo viņš nav nodrošinājis tīklu, kas ļāva anonīmi veikt šo pārkāpumu. Tomēr iesniedzējtiesa vaicā, vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punktā, kas Vācijas tiesībās ir transponēts ar Telekomunikāciju likuma 8. panta 1. punkta pirmo teikumu, paredzētais atbrīvojums no atbildības nerada šķērsli tam, lai *T. Mc Fadden* rastos jebkāda veida atbildība.

33 Šādos apstākļos *Landgericht München I* (Minhenes I apgabaltiesa, Vācija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkta pirmā teikuma daļa, aplūkojot to kopā ar šīs direktīvas 2. panta a) punktu un ar Direktīvas 98/34 1. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka vārdkopa "parasti [sniedz] par atlīdzību" nozīmē, ka valsts tiesai jākonstatē, vai:
   a) konkrētā persona, kura izmanto pakalpojuma sniedzēja statusu, šo konkrēto pakalpojumu parasti sniedz par atlīdzību, vai
   b) tirgū ir tādi pakalpojuma sniedzēji, kas šo pakalpojumu vai līdzīgus pakalpojumus sniedz par atlīdzību, vai
   c) vairums šo vai līdzīgu pakalpojumu tiek piedāvāti par atlīdzību?

2) Vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkta pirmā teikuma daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka vārdkopa "piekļuves nodrošināšana komunikāciju tīklam" nozīmē, ka direktīvai atbilstošai nodrošināšanai svarīgi ir vienīgi tas, ka piekļuve komunikāciju tīklam (piemēram, internetam) ir sekmīgi nodrošināta?

3) Vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkta pirmā teikuma daļa, aplūkojot to kopā ar šīs direktīvas 2. panta b) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka attiecībā uz "sniegt" šīs direktīvas minētā 2. panta b) punkta izpratnē pietiek, ka informācijas sabiedrības pakalpojums tiek faktiski padarīts pieejams, tātad konkrētajā gadījumā tiek nodrošināta atvērta [vietējā bezvadu tīkla] *WLAN* nodošana lietošanai, vai tomēr ir nepieciešama, piemēram, arī "reklamēšana"?

4) Vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkta pirmā teikuma daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka vārdkopa "nav atbildīgs par pārraidīto informāciju" nozīmē, ka autortiesību pārkāpuma dēļ cietušās personas varbūtējie prasījumi pret piekļuves nodrošinātāju par atturēšanos no darbības, kaitējuma atlīdzību, brīdināšanas izdevumu un tiesas izdevumu samaksu ir neiespējami principā vai katrā ziņā tikai attiecībā uz pirmo konstatēto autortiesību pārkāpumu?

5) Vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkta pirmā teikuma daļa, aplūkojot to kopā ar tās 12. panta 3. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstis valsts tiesai tiesvedībā nedrīkst ļaut pieņemt pret piekļuves nodrošinātāju vērstu rīkojumu, saskaņā ar kuru turpmāk tam ir jāatturas no iespējas sniegšanas trešajām personām, lai tās, izmantojot interneta savienojumu, padarītu pieejamu elektroniskai izgūšanai tiešsaistes apmaiņas platformās konkrētu ar autortiesībām aizsargātu darbu?

6) Vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkta pirmā teikuma daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka pamatlietas apstākļos Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta b) apakšpunkta noteikums ir pēc analoģijas jāpiemēro tiesībām panākt aizliegumu?

7) Vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkta pirmā teikuma daļa, aplūkojot to kopā ar šīs direktīvas 2. panta b) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka vienīgās uz pakalpojuma sniedzēju attiecināmās prasības ir tās, ka pakalpojuma sniedzējs ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas sniedz informācijas sabiedrības pakalpojumu?

8) Ja atbilde uz septīto jautājumu ir noliedzoša, kādas papildu prasības, ņemot vērā Direktīvas 2000/31 2. panta b) punkta interpretāciju, ir izvirzāmas pakalpojuma sniedzējam?

9) Vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkta pirmā teikuma daļa, ņemot vērā pamattiesībās noteikto intelektuālā īpašuma aizsardzību, kas izriet no tiesībām uz īpašumu (Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. panta 2. punkts), kā arī Direktīvā 2001/29 un Direktīvā 2004/48 paredzētos noteikumus un ņemot vērā informācijas brīvību un Savienības pamattiesībās garantēto darījumdarbības brīvību (Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 16. pants), ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj valsts tiesas nolēmumu [..], ja šajā nolēmumā tiek noteikts, ka piekļuves

nodrošinātājam turpmāk ir jāatturas no iespējas sniegšanas trešajām personām, izmantojot konkrētu interneta savienojumu, padarīt pieejamu elektroniskai izgūšanai tiešsaistes apmaiņas platformās (*peer-to-peer*) konkrētu, ar autortiesībām aizsargātu darbu vai tā daļas, pretējā gadījumā paredzot naudas sodu, un līdz ar to piekļuves nodrošinātājam ir iespēja izvēlēties, kādus konkrētus tehniskos pasākumus viņš veic, lai izpildītu šo rīkojumu?

10) Vai tas pats attiecas arī uz situāciju, kurā piekļuves nodrošinātājs faktiski var izpildīt tiesas noteikto aizliegumu tikai tādējādi, ka tas atslēdz piekļuvi internetam vai to nodrošina ar paroli, vai arī pārbauda visu komunikāciju, kas tiek veikta, izmantojot šo pieslēgumu, lai pārbaudītu, vai attiecīgais ar autortiesībām aizsargātais darbs atkal netiek pretlikumīgi pārraidīts, ja tas jau ir zināms pašā sākumā, nevis noskaidrojās tikai piespiedu izpildes vai soda noteikšanas procedūrā?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

34 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka, uzdodot pirmo jautājumu, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai tādi pakalpojumi, kādus sniedz prasītājs pamatlietā, nododot publiskā lietošanā bezmaksas bezvadu komunikāciju tīklu, var ietilpt Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkta piemērošanas jomā.

35 Šādos apstākļos ir jāsaprot, ka, uzdodot pirmo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts, lasot to kopā ar šīs direktīvas 2. panta a) punktu un Direktīvas 98/34 1. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka pamatlietā sniegtie pakalpojumi, kurus nodrošina komunikāciju tīkla pārvaldītājs, to bez maksas nododot sabiedrības rīcībā, ir "informācijas sabiedrības pakalpojums" šīs pirmās tiesību normas izpratnē.

36 Vispirms ir jānorāda, ka ne Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punktā, ne šīs direktīvas 2. pantā nav jēdziena "informācijas sabiedrības pakalpojums" definīcijas. Tomēr šajā pēdējā minētajā pantā šajā sakarā ir atsauce uz Direktīvu 98/34.

37 Šajā ziņā, pirmkārt, no Direktīvas 98/48 preambulas 2. un 19. apsvēruma izriet, ka ir jāsaprot, ka Direktīvā 98/34 izmantotajam "pakalpojumu" jēdzienam ir tāda pati nozīme kā LESD 57. pantā norādītajam jēdzienam. Saskaņā ar šo 57. pantu par "pakalpojumiem" tiek uzskatīti pakalpojumi, ko parasti sniedz par atlīdzību.

38 Otrkārt, Direktīvas 98/34 1. panta 2. punktā ir noteikts, ka "informācijas sabiedrības pakalpojuma" jēdziens aptver jebkādu pakalpojumu, ko parasti sniedz par atlīdzību no attāluma, ar elektroniskiem līdzekļiem un pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma.

39 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punktā norādītie informācijas sabiedrības pakalpojumi ir tikai tie, ko parasti sniedz par atlīdzību.

40 Šo secinājumu apstiprina Direktīvas 2000/31 preambulas 18. apsvērums, kurā ir noteikts, ka, pat ja informācijas sabiedrības pakalpojumi nav ierobežoti tikai ar pakalpojumiem, kas rada iespēju tiešsaistē slēgt līgumus, bet ietver arī citus pakalpojumus, tas tā ir ar nosacījumu, ka šie pakalpojumi ir saimnieciska darbība.

41 Tomēr no tā nevar secināt, ka saimnieciska rakstura pakalpojumi, kas tiek sniegti bez maksas, nekad nevarētu būt "informācijas sabiedrības pakalpojums" Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkta izpratnē. Atlīdzību par pakalpojumu, kuru ir sniedzis pakalpojumu sniedzējs savas saimnieciskās darbības ietvaros, ne vienmēr maksā persona, kas to saņem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 11. septembris, *Papasavvas*, C-291/13, EU:C:2014:2209, 28. un 29. punkts).

42 Tā tas it īpaši ir tad, ja bezmaksas pakalpojumu sniedz pakalpojumu sniedzējs, lai reklamētu tā pārdotās preces vai sniegtos pakalpojumus, jo šīs darbības izmaksas tādējādi ir iekļautas šo preču pārdošanas vai pakalpojumu sniegšanas cenā (spriedumi, 1988. gada 26. aprīlis, *Bond van Adverteerders* u.c., 352/85, EU:C:1988:196, 16. punkts, un 2000. gada 11. aprīlis, *Deliège*, C-51/96 un C-191/97, EU:C:2000:199, 56. punkts).

43 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts, lasot to kopā ar šīs direktīvas 2. panta a) punktu un Direktīvas 98/34 1. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka pakalpojumi, kas tiek sniegti pamatlietā un ko sniedz komunikāciju tīkla pārvaldītājs, tos bez maksas nododot sabiedrības rīcībā, ir "informācijas sabiedrības pakalpojums" šīs pirmās tiesību normas izpratnē, ja attiecīgais pakalpojumu sniedzējs tos sniedz, lai reklamētu tā pārdotās preces vai sniegtos pakalpojumus.

Par otro un trešo jautājumu

44 Uzdodot otro un trešo jautājumu, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai šajā tiesību normā norādīto pakalpojumu, kas izpaužas kā piekļuves sniegšana komunikāciju tīklam, varētu uzskatīt par sniegtu, pietiek ar to, ka šī piekļuve ir sniegta, vai arī ir jāizpilda papildu prasības.

45 Konkrētāk, iesniedzējtiesa vēlas zināt, vai papildus tam, ka tiek sniegta piekļuve komunikāciju tīklam, ir nepieciešams, pirmkārt, lai pastāvētu līgumiskas attiecības starp pakalpojumu saņēmēju un sniedzēju, un, otrkārt, lai pēdējais minētais reklamētu minētos pakalpojumus.

46 Šajā ziņā vispirms no Direktīvas 2000/31 12. panta "Vienkāršā līnija (*mere conduit*)" formulējuma izriet, ka šajā noteikumā norādītajai pakalpojumu sniegšanai ir jāiekļauj informācijas pārraide komunikāciju tīklā.

47 Turklāt minētajā tiesību normā ir norādīts, ka šajā pašā tiesību normā norādītais izņēmums no atbildības attiecas tikai uz pārraidīto informāciju.

48 Visbeidzot, no Direktīvas 2000/31 preambulas 42. apsvēruma izriet, ka "vienkāršās līnijas" darbībai ir tikai tehnisks, automātisks un pasīvs raksturs.

49 No tā izriet, ka piekļuves sniegšana komunikāciju tīklam nevar pārsniegt šādas tehniskas, automātiskas un pasīvas rīcības ietvaru, nodrošinot pieprasītās informācijas pārraidīšanas izpildi.

50 Otrkārt, ne no citiem Direktīvas 2000/31 noteikumiem, ne tās mērķiem neizriet, ka piekļuves komunikāciju tīklam nodrošināšanai būtu jāatbilst papildu prasībām, piemēram, līgumisko attiecību pastāvēšanai starp šī pakalpojuma saņēmēju un sniedzēju, vai ka pēdējam minētajam būtu jāreklamē minētie pakalpojumi.

51 Protams, var norādīt, ka Direktīvas 2000/31 2. panta b) punktā, tā redakcijā vācu valodā, izmantojot darbības vārdu "anbieten", ko varētu saprast kā atsauci uz piedāvājumu noslēgt līgumu, šajā ziņā ir atsauce uz zināmu reklamēšanas veidu.

52 Tomēr nepieciešamība vienveidīgi piemērot un tādēļ interpretēt Savienības tiesību normas nepieļauj, ka šaubu gadījumā noteikuma teksts tiek aplūkots tikai vienā no versijām, bet, gluži pretēji, liek to interpretēt un piemērot, ņemot vērā citu oficiālo valodu versijas (spriedums, 2011. gada 9. jūnijs, *Eleftheri tileorasi* un *Giannikos*, C-52/10, EU:C:2011:374, 23. punkts).

53 Citās minētā 2. panta b) punkta valodu redakcijās, tostarp spāņu, čehu, angļu, franču, itāļu, poļu vai slovāku valodās, tiek izmantoti darbības vārdi, kas neizsaka šādu piedāvājuma noslēgt līgumu vai reklamēšanas domu.

54 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz otro un trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai šajā tiesību normā norādīto pakalpojumu, sniedzot piekļuvi komunikāciju tīklam, varētu uzskatīt par sniegtu, šī piekļuve nevar pārsniegt tehniskās, automātiskās un pasīvās rīcības ietvaru, kas nodrošina pieprasītās informācijas pārraidi; nav jāizpilda nekādas papildu prasības.

Par sesto jautājumu

55 Uzdodot sesto jautājumu, kas ir jāizskata kā trešais, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs direktīvas 14. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais nosacījums pēc analoģijas ir piemērojams minētajam 12. panta 1. punktam.

56 Šajā ziņā no pašas Direktīvas 2000/31 struktūras izriet, ka Savienības likumdevējs ir vēlējies nošķirt sistēmas, kas piemērojamas vienkāršās līnijas (*mere conduit*) darbībām, informācijas uzkrāšanai, kas tiek veikta tā sauktajā "caching" veidā, un glabāšanai, ciktāl šīs darbības regulē dažādi šīs direktīvas noteikumi.

57 Šajā kontekstā, salīdzinot minētās direktīvas 12. panta 1. punktu, 13. panta 1. punktu un 14. panta 1. punktu, izriet, ka šajās tiesību normās paredzētie izņēmumi no atbildības ir pakļauti dažādiem piemērošanas nosacījumiem atkarībā no attiecīgās darbības veida.

58 Konkrētāk, Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punktā "Glabāšana" ir paredzēts, ka, lai interneta vietņu uzglabātāji varētu izmantot šajā tiesību normā norādīto izņēmumu no atbildības, tiem ir jārīkojas nekavējoties, tiklīdz tie uzzina par nelikumīgu informāciju, lai to izņemtu vai liegtu tai piekļuvi.

59 Turpretī Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punktā izņēmumam no atbildības, kas tajā paredzēta attiecībā uz piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzējiem, nav paredzēts šāds nosacījums.

60 Turklāt, kā norāda ģenerāladvokāts savu secinājumu 100. punktā, interneta vietnes uzglabātāja situācija, no vienas puses, un piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzēja situācija, no otras puses, nav līdzīgas, ņemot vērā Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punktā norādīto nosacījumu.

61 No šīs direktīvas preambulas 42. apsvēruma izriet, ka minētajā direktīvā paredzētie izņēmumi no atbildības ir paredzēti, ņemot vērā faktu, ka visām darbībām, ko veic dažādu kategoriju pakalpojumu sniedzēji, tostarp piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzēji un interneta vietņu uzglabātāji, ir tikai tehnisks, automātisks un pasīvs raksturs un ka tādējādi šiem pakalpojumu sniedzējiem nav nedz zināšanu, nedz kontroles pār informāciju, kas tiek pārraidīta vai uzglabāta.

62 Līdz ar to interneta vietnes uzglabātāja sniegtais pakalpojums, uzglabājot informāciju, ir ilgstošāks. Tādējādi šis uzglabātājs var atklāt atsevišķas tā uzglabātās informācijas nelikumīgo raksturu pēc tam, kad tas ir veicis tās uzglabāšanu un pēc tam, kad viņš vēl spēj veikt darbības, lai to izņemtu vai liegtu tai piekļuvi.

63 Turpretī, runājot par piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzēju, tā sniegtie informācijas pārraidīšanas pakalpojumi parasti nav ilgstoši, tādējādi pēc tam, kad tas ir pārraidījis šo informāciju, tam vairs nav kontroles pār to. Šādos apstākļos piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzējs, pretēji interneta vietnes uzglabātājam, bieži vēlāk nespēj veikt pasākumus, lai izņemtu atsevišķu informāciju vai liegtu tai piekļuvi.

64 Katrā ziņā no šī sprieduma 54. punkta izriet, ka Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punktā nav paredzētas nekādas papildu prasības, kā vien tā, lai ar aplūkoto pakalpojumu tiktu sniegta piekļuve komunikāciju tīklam un šī piekļuve nevar pārsniegt tehniskās, automātiskās un pasīvās rīcības ietvaru, kas nodrošina pieprasītās informācijas pārraides izpildi.

65 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz sesto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs direktīvas 14. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais nosacījums pēc analoģijas nav piemērojams minētajam 12. panta 1. punktam.

Par septīto un astoto jautājumu

66 Ar septīto un astoto jautājumu, kas ir jāizskata kopā, un ceturtkārt, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts, lasot kopā ar šīs direktīvas 2. panta b) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka pastāv citas prasības, kas nav minētas šajā tiesību normā un kas ir jāizpilda pakalpojumu sniedzējam, kurš nodrošina piekļuvi komunikāciju tīklam.

67 Šajā ziņā Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punktā, lasot to kopā ar šīs direktīvas 2. panta b) punktu, tieši ir paredzēta tikai viena prasība attiecībā uz šādu pakalpojumu sniedzēju, proti, ka tai ir jābūt fiziskai vai juridiskai personai, kas sniedz informācijas sabiedrības pakalpojumu.

68 Šajā ziņā no minētā preambulas 41. apsvēruma izriet, ka, pieņemot Direktīvu 2000/31, Savienības likumdevējs ir radījis līdzsvaru starp dažādām iesaistītajām interesēm. No tā izriet, ka visa šī direktīva un it īpaši tās 12. panta 1. punkts, lasot kopā ar tās 2. panta b) punktu, ir jāsaprot tādējādi, ka tajā izpaužas šis minētā likumdevēja radītais līdzsvars.

69 Šādos apstākļos Tiesai nav jāaizstāj Savienības likumdevējs, nosakot šīs tiesību normas piemērošanai nosacījumus, kurus šis likumdevējs nav paredzējis.

70 Nosakot, ka Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punktā paredzētais izņēmums ir atkarīgs no prasībām, kuras Savienības likumdevējs nav tieši paredzējis, šis līdzsvars varētu tikt apdraudēts.

71 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz septīto un astoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts, lasot kopā ar šīs direktīvas 2. panta b) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka nepastāv citas prasības, kas nav minētas šajā tiesību normā, kas būtu jāizpilda pakalpojumu sniedzējam, kurš nodrošina piekļuvi komunikāciju tīklam.

Par ceturto jautājumu

72 Uzdodot ceturto jautājumu, kas ir jāizskata piektkārt, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tas, ka persona, kurai ir nodarīti zaudējumi, pārkāpjot tās tiesības uz mākslas darbu, prasību par to, lai tiktu aizliegts turpināt šo pārkāpumu, tiktu samaksāta kompensācija, kā arī brīdinājuma izmaksas un tiesāšanās izdevumi, vērš pret piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzēju, kura pakalpojumi ir izmantoti šī pārkāpuma veikšanai.

73 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punktā ir noteikts, ka dalībvalstīm ir jānodrošina, ka pakalpojumu sniedzēji, kuri sniedz piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu, nav atbildīgi par informāciju, kuru pārraida šī pakalpojuma saņēmēji, piemērojot trīs šajā tiesību normā norādītos nosacījumus: ka šie pakalpojumu sniedzēji neierosina šādu pārraidi, ka tie neizvēlas šīs pārraides saņēmēju un ka tie neizvēlas vai nepārveido informāciju, kas iekļauta minētajā pārraidē.

74 No tā izriet, ka tad, ja minētie nosacījumi ir izpildīti, pakalpojumu sniedzējam, kurš nodrošina piekļuvi komunikāciju tīklam, nerodas atbildība un tādējādi katrā ziņā ir izslēgts, ka autortiesību īpašnieks varētu pieprasīt šim pakalpojumu sniedzējam segt zaudējumus, pamatojoties uz to, ka trešās personas ir izmantojušas pieslēgumu šim tīklam, lai pārkāptu šīs tiesības.

75 Tādējādi arī katrā ziņā ir izslēgts, ka autortiesību īpašnieks varētu pieprasīt atlīdzināt brīdinājuma izmaksas vai tiesāšanās izdevumus, kas ir radušies saistībā ar viņa prasību par zaudējumu atlīdzību. Lai šāda papildu prasība būtu pamatota, ir nepieciešams, lai būtu pamatota pati pamatprasība, kā tas ir noteikts Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punktā.

76 Tādējādi Direktīvas 2000/31 12. panta 3. punktā ir precizēts, ka šis pants neietekmē valsts tiesas vai administratīvas iestādes tiesības pieprasīt pakalpojuma sniedzējam izbeigt vai novērst autortiesību pārkāpumu.

77 Līdz ar to, ja pārkāpumu ir izdarījusi trešā persona, izmantojot pieslēgumu internetam, kuru tās rīcībā ir nodevis piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzējs, minētās direktīvas 12. panta 1. punktam nav pretrunā tas, ka persona, kurai ar šo pārkāpumu ir nodarīts kaitējums, lūdz valsts iestādei vai valsts tiesai, lai šim pakalpojumu sniedzējam tiktu aizliegts turpināt šo pārkāpumu.

78 Tādējādi jāuzskata, ka, aplūkojot to atsevišķi, Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punktā netiek arī izslēgts, ka šī pati persona varētu lūgt atlīdzināt brīdinājuma izmaksas un tiesāšanās izdevumus, kas tai ir radušies, ceļot prasību, kāda ir minēta iepriekšējā punktā.

79 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tas, ka persona, kurai ir nodarīts kaitējums, pārkāpjot tās tiesības uz mākslas darbu, var pieprasīt piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzējam segt zaudējumus, pamatojoties uz to, ka trešās personas ir izmantojušas kādu no šīm piekļuvēm, lai pārkāptu tās tiesības, kā arī atlīdzināt brīdinājuma izmaksas un tiesāšanās izdevumus, kas tai ir radušies, ceļot prasību par zaudējumu atlīdzību. Turpretī šī tiesību norma ir jāinterpretē tādējādi, ka tai nav pretrunā tas, ka šī persona lūgumu aizliegt šī pārkāpuma turpināšanu, kā arī atlīdzināt brīdinājuma izmaksas un tiesāšanās izdevumus vērš pret piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzēju, kura pakalpojumi ir izmantoti šī pārkāpuma veikšanai, ja šīs prasības nolūks ir panākt, lai valsts iestāde vai valsts tiesa izdotu rīkojumu, aizliedzot šim pakalpojumu sniedzējam turpināt minēto pārkāpumu, vai arī tā ir iesniegta pēc šī rīkojuma izdošanas.

Par piekto, devīto un desmito jautājumu

80 Uzdodot piekto, devīto un desmito jautājumu, kas ir jāizskata kopā, un sestkārt, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts, lasot to kopā ar šīs direktīvas 12. panta 3. punktu, ir jāinterpretē, ņemot vērā prasības, kas izriet no pamattiesību aizsardzības, kā arī Direktīvās 2001/29 un 2004/48 paredzētajiem noteikumiem, tādējādi, ka tam ir pretrunā pamatlietā aplūkotā rīkojuma izdošana, ar kuru tiek pieprasīts, lai piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzējs, kurš ļauj sabiedrībai pieslēgties internetam, neļautu trešajām personām nodot sabiedrības rīcībā, izmantojot šo pieslēgumu internetam, konkrētu mākslas darbu vai tā daļas, kuras aizsargā autortiesības, tiešsaistes apmaiņas platformās (*peer-to-peer*), pretējā gadījumā nosakot naudas sodu, ja šī pakalpojumu sniedzēja rīcībā gan ir vairāki tehniskie pasākumi, kurus tas var veikt šī rīkojuma izpildei, bet jau ir skaidrs, ka

vienīgie pasākumi, kurus tas praktiski varētu veikt, ir vai nu pārtraukt interneta pieslēgumu, vai to nodrošināt, izmantojot paroli, vai arī pārbaudīt visu informāciju, kas tiek pārraidīta, izmantojot šo pieslēgumu.

81 Vispirms ir skaidrs, ka rīkojums, kādu iesniedzējtiesa paredz pamatlietā, ciktāl tajā tiek pieprasīts, lai attiecīgais piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzējs novērstu autortiesību vai blakustiesību atkārtotu pārkāpumu, attiecas uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 17. panta 2. punktā norādīto intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzības pamattiesību aizsardzību.

82 Turklāt, ciktāl, pirmkārt, ar minēto rīkojumu šim piekļuves nodrošinātājam tiek noteikti ierobežojumi, kas var ietekmēt tā saimniecisko darbību un, otrkārt, ciktāl tas var ierobežot brīvību piekļūt internetam, kāda ir šī pakalpojuma saņēmējiem, ir jākonstatē, ka tas aizskar piekļuves internetam pakalpojumu sniedzēja tiesības uz darījumdarbības brīvību, kas ir aizsargātas saskaņā ar Hartas 16. pantu, kā arī šī pakalpojuma saņēmēju tiesības uz informāciju, kuru aizsardzību nodrošina Hartas 11. pants.

83 Ja runa ir par vairākām Savienības tiesībās aizsargātām pamattiesībām, valsts iestādēm vai attiecīgajai valsts tiesai ir jānodrošina atbilstošs līdzsvars starp šīm tiesībām (šajā ziņā skat. spriedumu *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, 68. un 70. punkts).

84 Šajā ziņā Tiesa jau ir nospriedusi, ka rīkojums, ar kuru piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzējam ir jānosaka konkrēti pasākumi, ko tas veiks, lai sasniegtu vēlamo mērķi, ievērojot atsevišķus nosacījumus, var radīt šo atbilstošo līdzsvaru (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 27. marts, *UPC Telekabel Wien*, C-314/12, EU:C:2014:192, 62. un 63. punkts).

85 Šajā gadījumā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka iesniedzējtiesa atrodas situācijā, kad rīkojuma adresāts praktiski var veikt tikai trīs pasākumus, proti, pārbaudīt visu informāciju, kas tiek pārraidīta, izmantojot pieslēgumu internetam, pārtraukt šo pieslēgumu vai to nodrošināt, izmantojot paroli.

86 Tādējādi Tiesa izvērtēs paredzētā rīkojuma atbilstību Savienības tiesībām, tikai ņemot vērā šos trīs iesniedzējtiesas paredzētos pasākumus.

87 Pirmkārt, attiecībā uz visas pārraidītās informācijas uzraudzību – šāds pasākums ir jāizslēdz jau pašā sākumā, jo tas ir pretrunā Direktīvas 2000/31 15. panta 1. punktam, kurā ir aizliegts piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzējiem noteikt vispārēju pienākumu pārraudzīt informāciju, ko tie pārraida.

88 Otrkārt, attiecībā uz pasākumu, ar kuru pilnībā tiktu pārtraukts pieslēgums internetam, jākonstatē, ka tā īstenošana radītu būtisku apdraudējumu personas, kura, lai arī tikai pakārtoti, veic saimniecisko darbību, sniedzot piekļuvi internetam, darījumdarbības brīvību, tai faktiski pilnībā aizliedzot veikt šo darbību, lai novērstu ierobežotu autortiesību pārkāpumu, neparedzot tādu pasākumu veikšanu, kas būtu mazāk kaitējoši šai brīvībai.

89 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka ar šādu pasākumu netiek ievērota prasība par atbilstoša līdzsvara nodrošināšanu starp pamattiesībām, kuras ir jāsaskaņo (šajā ziņā attiecībā uz rīkojumu skat. spriedumu, 2011. gada 24. novembris, *Scarlet Extended*, C-70/10, EU:C:2011:771, 49. punkts, kā arī pēc analoģijas spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *Coty Germany*, C-580/13, EU:C:2015:485, 35. un 41. punkts).

90 Treškārt, attiecībā uz pasākumu, kas izpaustos kā piekļuves internetam nodrošināšana, izmantojot paroli, jānorāda, ka tas var ierobežot gan piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojuma sniedzēja darījumdarbības brīvību, gan šī pakalpojuma saņēmēju tiesības uz informācijas brīvību.

91 Tādējādi vispirms ir jākonstatē, ka šāds pasākums neapdraud piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzēja darījumdarbības brīvības būtisko saturu, ciktāl tas nozīmē, ka tam tikai ļoti ierobežotā veidā būtu jāpielāgo viens no šī pakalpojumu sniedzēja darbības īstenošanas tehniskajiem regulējumiem.

92 Otrkārt, nešķiet, ka pasākums, kas izpaustos kā pieslēguma internetam nodrošinājums, būtu tāds, ar kuru netiktu ievērots piekļuves interneta tīklam pakalpojuma saņēmēju tiesību uz informācijas brīvību būtiskais saturs, ciktāl ar to no pēdējiem minētajiem tiek tikai prasīts, lai tie pieprasītu noteikt paroli, turklāt ņemot vērā, ka šis pieslēgums ir tikai viens no vairākiem veidiem piekļuvei internetam.

93 Treškārt, no judikatūras neapšaubāmi izriet, ka veiktajam pasākumam ir jābūt skaidram mērķim tādējādi, ka ar to ir jāizbeidz trešās personas veikts autortiesību vai blakustiesību pārkāpums, neietekmējot interneta lietotāju, kas izmanto šī nodrošinātāja pakalpojumus, iespēju likumīgi piekļūt aplūkotajai informācijai. Pretējā gadījumā minētā nodrošinātāja iejaukšanās minēto lietotāju informācijas brīvībā, ņemot vērā tās mērķi, būtu nepamatota (spriedums, 2014. gada 27. marts, *UPC Telekabel Wien*, C-314/12, EU:C:2014:192, 56. punkts).

94 Tomēr nešķiet, ka piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzēja veiktais pasākums, nodrošinot pieslēgumu šim interneta tīklam, varētu ietekmēt iespējas, kādas ir šiem interneta izmantotājiem, kuri izmanto šī nodrošinātāja pakalpojumus, likumīgi piekļūt informācijai, ja viņš nekādā veidā nebloķē interneta vietni.

95 Ceturtkārt, Tiesa jau ir nospriedusi, ka pasākumiem, ko pamatlietā aplūkotā rīkojuma adresāts ir veicis, to izpildot, ir jābūt pietiekami efektīviem, lai nodrošinātu attiecīgo pamattiesību efektīvu aizsardzību, t.i., to sekām ir jābūt tādām, ka tiek novērsta vai vismaz padarīta grūti realizējama neatļauta iepazīšanās ar aizsargātajiem objektiem un interneta lietotāji, kam ir piekļuve šī rīkojuma adresāta pakalpojumiem, nopietni tiek atturēti no iepazīšanās ar šiem objektiem, kas nodoti to rīcībā, pārkāpjot minētās pamattiesības (spriedums, 2014. gada 27. marts, *UPC Telekabel Wien*, C-314/12, EU:C:2014:192, 62. punkts).

96 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka pasākums, nodrošinot pieslēgumu internetam, izmantojot paroli, var atturēt šī pieslēguma lietotājus no autortiesību vai blakustiesību pārkāpšanas, ja šiem lietotājiem būtu pienākums atklāt savu identitāti, lai iegūtu pieprasīto paroli, un tādējādi tie nevarētu darboties anonīmi, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

97 Piektkārt, jāatgādina, ka saskaņā ar iesniedzējtiesas viedokli, izņemot trīs tās norādītos pasākumus, nav nekādu citu pasākumu, kurus piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzējs praktiski varētu īstenot, lai panāktu atbilstību pamatlietā aplūkotajam aizliegumam.

98 Tā kā Tiesa ir noraidījusi pārējos abus pasākumus, ja tiktu uzskatīts, ka piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzējam nav jānodrošina savs pieslēgums internetam, tas nozīmētu, ka tādējādi pamattiesībām uz intelektuālo īpašumu tiktu atņemta jebkāda aizsardzība, kas būtu pretrunā idejai par atbilstošu līdzsvaru (skat. pēc analoģijas spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *Coty Germany*, C-580/13, EU:C:2015:485, 37. un 38. punkts).

99 Šādos apstākļos pasākums, kura nolūks ir nodrošināt pieslēgumu internetam, izmantojot paroli, ir jāuzskata par tādu, kas ir nepieciešams efektīvai pamattiesību uz intelektuālā īpašuma aizsardzību nodrošināšanai.

100 No iepriekš minētā izriet, ka saskaņā ar šajā spriedumā precizētajiem nosacījumiem pasākums, ar kuru tiek nodrošināts pieslēgums, ir jāuzskata par tādu, kas var nodrošināt atbilstošu līdzsvaru starp, pirmkārt, pamattiesībām uz intelektuālā īpašuma aizsardzību un, otrkārt, pakalpojumu sniedzēja, kurš nodrošina piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumus, tiesībām uz darījumdarbības brīvību, kā arī šī pakalpojuma saņēmēju tiesībām uz informācijas brīvību.

101 Tādējādi uz uzdoto piekto, devīto un desmito jautājumu ir jāatbild tādējādi, ka Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts, lasot to kopā ar šīs direktīvas 12. panta 3. punktu, ir jāinterpretē, ņemot vērā prasības, kas izriet no pamattiesību aizsardzības, kā arī Direktīvās 2001/29 un 2004/48 paredzētajiem noteikumiem, tādējādi, ka tam principā nav pretrunā pamatlietā aplūkotā rīkojuma izdošana, ar kuru tiek pieprasīts, lai piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzējs, kurš ļauj sabiedrībai pieslēgties internetam, neļautu trešajām personām nodot sabiedrības rīcībā, izmantojot šo pieslēgumu internetam, konkrētu mākslas darbu vai tā daļas, kuras aizsargā autortiesības, tiešsaistes apmaiņas platformās (*peer-to-peer*), pretējā gadījumā nosakot naudas sodu, ja šī pakalpojumu sniedzēja rīcībā ir vairāki tehniskie pasākumi, kurus tas var veikt šī rīkojuma izpildei, pat ja tā rīcībā ir tikai viens pasākums, nodrošinot interneta pieslēgumu ar paroli, ciktāl šī tīkla lietotājiem būtu pienākums atklāt savu identitāti, lai tie varētu iegūt pieprasīto paroli, un tādējādi tie nevar darboties anonīmi, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

102 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 8. jūnija Direktīvas 2000/31/EK par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) 12. panta 1. punkts, lasot to kopā ar šīs direktīvas 2. panta a) punktu un Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvas 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā, 1. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka pamatlietā sniegtie pakalpojumi, kurus nodrošina komunikāciju tīkla pārvaldītājs, tos bez maksas nododot sabiedrības rīcībā, ir "informācijas sabiedrības pakalpojums" šīs pirmās tiesību normas izpratnē, ja attiecīgais pakalpojumu sniedzējs tos sniedz, lai reklamētu tā pārdotās preces vai sniegtos pakalpojumus;

2) Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai šajā tiesību normā norādīto pakalpojumu, sniedzot piekļuvi komunikāciju tīklam, varētu uzskatīt par sniegtu, šī piekļuve nevar pārsniegt tehniskās, automātiskās un pasīvās rīcības ietvaru, kas nodrošina pieprasītās informācijas pārraidi; nav jāizpilda nekādas papildu prasības;

3) Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs direktīvas 14. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais nosacījums pēc analoģijas nav piemērojams minētajam 12. panta 1. punktam;

4) Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts, lasot kopā ar šīs direktīvas 2. panta b) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka nepastāv citas prasības, kas nav minētas šajā tiesību normā, kas būtu jāizpilda pakalpojumu sniedzējam, kurš nodrošina piekļuvi komunikāciju tīklam;

5) Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tas, ka persona, kurai ir nodarīts kaitējums, pārkāpjot tās tiesības uz mākslas darbu, var pieprasīt piekļuves sniedzējam segt zaudējumus, pamatojoties uz to, ka trešās personas izmantoja kādu no šiem pieslēgumiem, lai pārkāptu tās tiesības, kā arī atlīdzināt brīdinājuma izmaksas un tiesāšanās izdevumus, kas tai ir radušies, ceļot prasību par zaudējumu atlīdzību. Turpretī šī tiesību norma ir jāinterpretē tādējādi, ka tai nav pretrunā tas, ka šī persona lūgumu aizliegt šī pārkāpuma turpināšanu, kā arī atlīdzināt brīdinājuma izmaksas un tiesāšanās izdevumus vērš pret piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzēju, kura

pakalpojumi ir izmantoti šī pārkāpuma veikšanai, ja šīs prasības nolūks ir panākt, lai valsts iestāde vai valsts tiesa izdotu rīkojumu, aizliedzot šim pakalpojumu sniedzējam turpināt minēto pārkāpumu, vai arī tā ir iesniegta pēc šī rīkojuma izdošanas;

6) **Direktīvas 2000/31 12. panta 1. punkts, lasot to kopā ar šīs direktīvas 12. panta 3. punktu, ir jāinterpretē, ņemot vērā prasības, kas izriet no pamattiesību aizsardzības, kā arī Direktīvās 2001/29 un 2004/48 paredzētajiem noteikumiem, tādējādi, ka tam principā nav pretrunā pamatlietā aplūkotā rīkojuma izdošana, ar kuru tiek pieprasīts, lai piekļuves komunikāciju tīklam pakalpojumu sniedzējs, kurš ļauj sabiedrībai pieslēgties internetam, neļautu trešajām personām nodot sabiedrības rīcībā, izmantojot šo pieslēgumu internetam, konkrētu mākslas darbu vai tā daļas, kuras aizsargā autortiesības, tiešsaistes apmaiņas platformās (*peer-to-peer*), pretējā gadījumā nosakot naudas sodu, ja šī pakalpojumu sniedzēja rīcībā ir vairāki tehniskie pasākumi, kurus tas var veikt šī rīkojuma izpildei, pat ja tā rīcībā ir tikai viens pasākums, nodrošinot interneta pieslēgumu ar paroli, ciktāl šī tīkla lietotājiem būtu pienākums atklāt savu identitāti, lai tie varētu iegūt pieprasīto paroli, un tādējādi tie nevar darboties anonīmi, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.**

[Paraksti]